

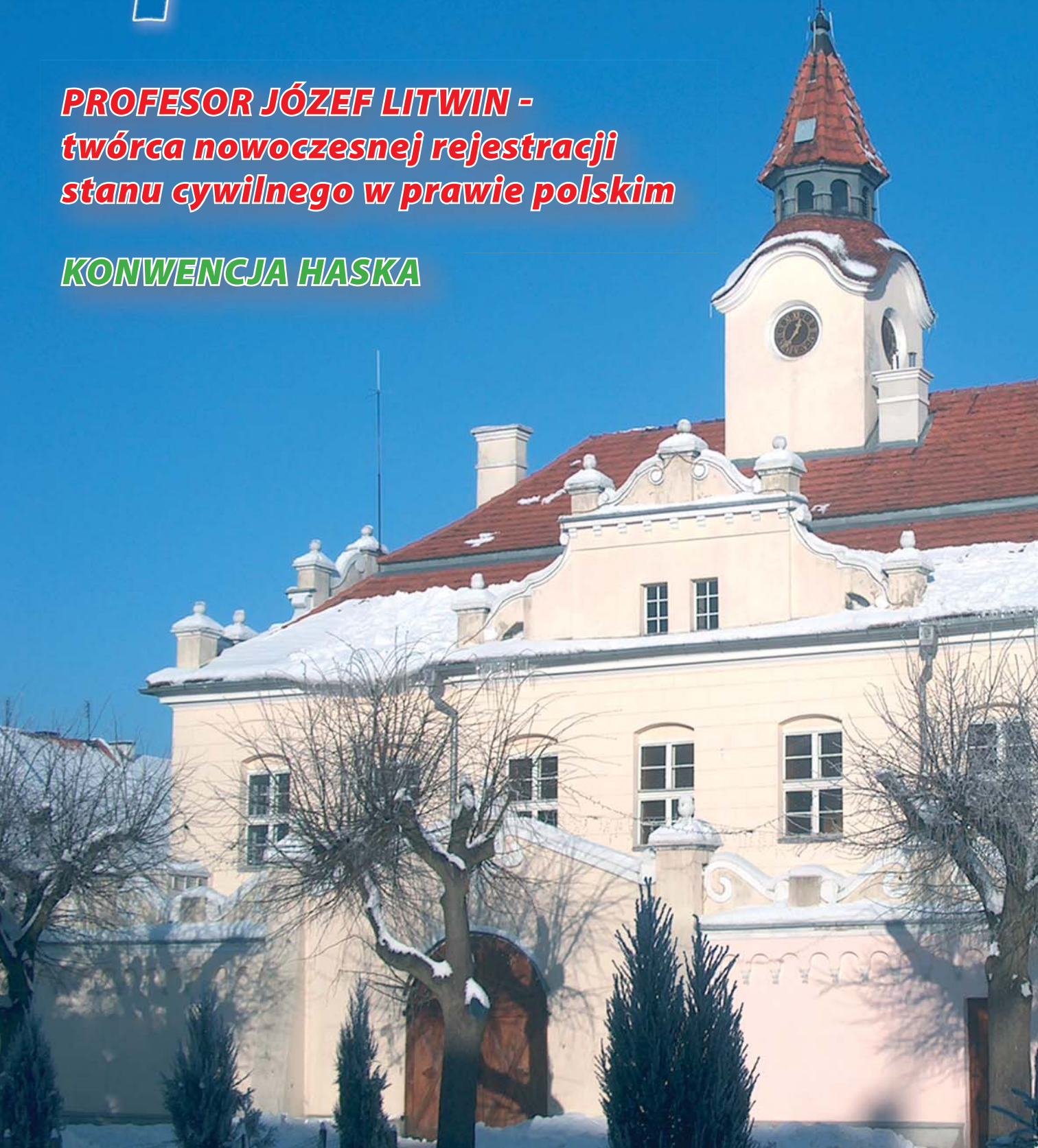
Biuletyn Informacyjny

TECHNIKA i USC

Nr 1 (46)
I kwartał 2006
cena 14,00 zł
ISSN 1425-2872

***PROFESOR JÓZEF LITWIN -
twórca nowoczesnej rejestracji
stanu cywilnego w prawie polskim***

KONWENCJA HASKA

W NUMERZE

60 LAT USC

ANETA PAPIS

- 4 PROFESOR JÓZEF LITWIN -
przypomnienie sylwetki twórcy nowoczesnej
rejestracji stanu cywilnego w prawie polskim

PRAWO W USC

RENZO CALVIGIONI

- 8 ZAWARCIE MAŁŻEŃSTWA CYWILNEGO
W FORMIE WYZNANIOWEJ I UZNANIE
DZIECKA WE WŁOSKIM PRAWIE RODZINNYM

PRAWO W USC

KRYSTYNA GŁADYCH

- 14 KONWENCJA ZNOSZĄCA WYMÓG
LEGALIZACJI ZAGRANICZNYCH
DOKUMENTÓW URZĘDOWYCH

PRAWO W USC

- 16 OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

OBRĘDOWOŚĆ W USC

MIROŚLAW KAŃTOR

- 18 ŚLUBNA MOWA KOŃCOWA
- po podpisaniu aktu małżeństwa

KĄCIK PSYCHOLOGICZNY

ADAM KRAWCZYK

- 19 JAK WYKRYWAĆ KŁAMSTWA

GALERIA USC

- 23 GALERIA USC - DZIAŁDOWO

PROFESOR JÓZEF LITWIN - przypomnienie sylwetki twórcy nowoczesnej rejestracji stanu cywilnego w prawie polskim

(...)W tym roku przypada 60. rocznica wprowadzenia powszechnej, jednolitej w całym kraju, świeckiej rejestracji stanu cywilnego. Pierwszym polskim aktem prawnym normującym tę problematykę był dekret z 25 września 1945 roku - Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. RP Nr 48, poz.272). Wydany w tym samym dniu dekret – Przepisy wprowadzające prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. RP Nr 48, poz.273) uchylił moc obowiązującą wcześniejszych, rozproszonych i bardzo licznych, wydanych w różnym czasie i przez rozmaite organy, unormowań prawnych. Projekt jednolitego prawa regulującego rejestrację stanu cywilnego podjęto już w 1919 roku, niestety do wojny nie doszło do jego realizacji a prawo w tej dziedzinie nie doczekało się unifikacji.

str. 4

ZAWARCIE MAŁŻEŃSTWA CYWILNEGO W FORMIE WYZNANIOWEJ I UZNANIE DZIECKA WE WŁOSKIM PRAWIE RODZINNYM

Zawarcie małżeństwa

Pojęcie „małżeństwo” oznacza zarówno akt (czynność), który prowadzi do nawiązania stosunku prawnego, jak i stosunek prawny, który wynika z tego aktu. Co do pierwszej kwestii - istotne są przesłanki do zawarcia małżeństwa, forma zawarcia, ewentualne unieważnienie małżeństwa, natomiast co do drugiej kwestii - to znaczy stosunku, który łączy małżonków - to chodzi o prawa i obowiązki samych małżonków, separację i rozwiązanie małżeństwa albo ustanie małżeństwa, a także stosunki majątkowe wynikające z zawarcia małżeństwa.

str. 8

KONWENCJA ZNOSZĄCA WYMÓG LEGALIZACJI ZAGRANICZNYCH DOKUMENTÓW URZĘDOWYCH

W Hadze, 5 października 1961 r., sporządzona została Konwencja znosząca wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych.

Państwa sygnatariusze tej konwencji, a jest ich 86, pragnąc znieść wymóg legalizacji dyplomatycznej lub konsularnej zagranicznych dokumentów urzędowych zdecydowały się zawrzeć w tym celu konwencję i uzgodniły,

że będzie ona miała zastosowanie do dokumentów urzędowych, które zostały sporządzone na terytorium jednego z Umawiających się Państw i które mają być przedłożone na terytorium innego Umawiającego się Państwa. (...)

str. 14

APOSTILLE (Convention de La Haye du 5 octobre 1961)	
1. Państwo:	
Niniejszy dokument urzędowy	
2. podpisany został przez	
3. działającego w charakterze	
4. zaopatrzone jest w pieczęć/stempel	
Poświadczony	
5. w	6. dnia
7. przez	
8. Nr	
9. Pieczęć/stempel	10. Podpis

ŚLUBNA MOWA KOŃCOWA

(...) Drodzy Nowożeńcy!

Od tej chwili rozpoczyna się godzina zero, czyli czas budowy małżeńskiej wspólnoty i rodzinnego szczęścia. Czas realizacji obietnic, „uczenia się siebie na pamięć”. Tak jak wiemy,

co będzie każdego roku wieczorem 24 grudnia, tak Państwo wiecie, co będzie każdego roku dnia 14 stycznia. Będzie to czas świętowania kolejnej rocznicy Waszego ślubu cywilnego. Życzę, byście chcieli i umieli pielęgnować te rocznice. Najbardziejzień cenna – 50. – nosi nazwę złotej i honorowana jest przez Prezydenta naszego kraju specjalnym medalem, na którym są dwie stylizowane róże i napis „Za długoletnie pożycie małżeńskie”.

str. 18

Na 1. str. okładki - Siedziba USC w Działdowie

**OGÓLNOPOLSKI
BIULETYN INFORMACYJNY
DLA URZĘDÓW STANU CYWILNEGO**

NR 1 (46), I kwartał 2006 r.

REDAKTOR NACZELNY – Władysław PENAR

REDAKCJA

Wiesława OGULEWICZ – e-mail: biuletyn@technika.gliwice.pl
ZG SUSC

ADRES REDAKCJI

ul. Toszecka 2, 44-102 Gliwice
tel. 0-32 231-97-03, faks 0-32 232-71-31
e-mail: pth@technika.gliwice.pl

OPRACOWANIE GRAFICZNE – Joanna FAMULSKA
SKŁAD – Andrzej DĘBICKI

DRUK – AW „Kaligraf”, ul. Chorzowska 44 b, 44-100 Gliwice

Nakład 2200 egz. Niniejszy numer zamknięto 31 stycznia 2006 r.

WYDAWCA I KOLPORTER

Przedsiębiorstwo Techniczno-Handlowe
„TECHNIKA” sp. z o.o., ul. Toszecka 2, 44-102 Gliwice
tel. (0-32) 231-97-03, faks 232-71-31

Cena 1 egzemplarza kwartalnika „TECHNIKA i USC”
wynosi w 2006 r. 14,00 zł. PTH TECHNIKA prowadzi
sprzedaż biuletynu na zasadzie prenumeraty rocznej.
Cena rocznej prenumeraty wynosi w 2006 r. 56,00 zł.

Prenumerata przyjmowana jest na podstawie wpłaty
dokonanej na konto PTH „TECHNIKA” sp. z o.o.,
w PKO BP SA, Oddział Gliwice,
nr konta: 70 1020 2401 0000 0202 0038 4487.

Szanowni Państwo

„Nie ma ustawowych przeszkód do udzielania ślubu przez urzędnika st. cyw. płci żeńskiej” – przytoczony w artykule pani Anety Papis cytat profesora Józefa Litwina ilustruje skalę przemian, jakie zaszły w okresie 60 lat obowiązywania jednolitej świeckiej rejestracji stanu cywilnego. Dzisiaj funkcja urzędnika stanu cywilnego jest jedną z najbardziej sfeminizowanych w administracji samorządowej. Rocznicowe przypomnienie sylwetki twórcy nowoczesnej rejestracji stanu cywilnego umożliwi młodym kierownikom usc. poznać genezę i docenić wagę ich zawodu.

We Włoszech istnieje okresowy zakaz zawarcia małżeństwa dla kobiety, której małżeństwo ustało, zostało rozwiązane lub unieważnione, a przed jego zawarciem należy dokonać publicznego ogłoszenia za pośrednictwem urzędnika stanu cywilnego. Píše o tym Renzo Calvignoni w zapowiadanej wcześniej artykule o cywilnym małżeństwie w formie wyznaniowej. W drugiej części artykułu autor omawia uznanie dziecka we włoskim prawie rodzinnym.

Od połowy sierpnia ubiegłego roku, po ratyfikacji przez RP Konwencji Haskiej, kierownik usc. może uznać legalność przedstawianego dokumentu zagranicznego na podstawie dołączonej apostille - pisze o tym w swoim artykule pani Krystyna Gładych.

Warto również przeczytać pełną poezji mowę gratulacyjną, kończącą uroczystość ślubną, autorstwa pana Mirosława Kańtora - jest to kontynuacja tekstu publikowanego w poprzednim numerze.

Życzę miłej lektury.

Redaktor Naczelny

Penar

Władysław Penar

PROFESOR JÓZEF LITWIN

- przypomnienie sylwetki twórcy nowoczesnej rejestracji stanu cywilnego w prawie polskim

■ Aneta Papis

„Szereg zagadnień z dziedziny rejestracji stanu cywilnego wymaga unormowania już nie przez ustawodawstwo wewnętrzne, lecz w drodze umowy międzynarodowej wielostronnej.

Na Kongresie Międzynarodowego Zrzeszenia Urzędników Stanu Cywilnego w Paryżu w r. 1929 wytknięto następujące cele:

1. ujednoczenie treści wypisów aktów w różnych państwach, przynajmniej co do ich istotnej treści,
2. uproszczenie legalizacji wypisów względnie skasowanie obowiązku legalizacji,
3. ujednoczenie treści świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa,
4. wprowadzenie wzajemnej wymiany wypisów aktów stanu cywilnego między państwem sporządzenia aktu a państwem przynależności osoby, której akt dotyczy,
5. ułatwienie przeprowadzenia dowodu obywatelstwa, w miarę możliwości przez umieszczenie odnośnej rubryki w aktach stanu cywilnego,
6. uregulowanie obrotu prawnego w zakresie pomocy prawnej między urzędnikami stanu cywilnego różnych państw.”

Powyższy fragment pochodzi z przedmowy do „Prawa o aktach stanu cywilnego z komentarzem” Józefa Litwina, (Łódź, 1949 r., s. 12-13).

W tym roku przypada 60. rocznica wprowadzenia powszechnej,

jednolitej w całym kraju, świeckiej rejestracji stanu cywilnego. Pierwszym polskim aktem prawnym normującym tę problematykę był *dekret z 25 września 1945 roku - Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. RP Nr 48, poz.272)*. Wydany w tym samym dniu *dekret - Przepisy wprowadzające prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. RP Nr 48, poz.273)* uchylił moc obowiązującą wcześniejszych, rozproszonych i bardzo licznych, wydanych w różnym czasie i przez rozmaite organy, unormowań prawnych. Projekt jednolitego prawa regulującego rejestrację stanu cywilnego podjęto już w 1919 roku, niestety do wojny nie doszło do jego realizacji a prawo w tej dziedzinie nie doczekało się unifikacji.

W konsekwencji, do 1946 roku obowiązywało kilka systemów prawa przejętych w 1918 roku przez Państwo polskie jako pozostałość porobiorowa. Spadek objęty po dawnych, różnych systemach rejestracji był bardzo kłopotliwy. Uprawnienia do rejestracji stanu cywilnego posiadali zarówno urzędnicy świeccy jak i duchowni różnych wyznań, co powodowało, że w niektórych rejonach kraju obowiązywała rejestracja świecka, w innych zaś wyznaniowa lub mieszana. Biorąc pod uwagę 100-letni okres przechowywania ksiąg w urzędach stanu cywilnego trudności z interpretacją, właściwym odczytaniem aktów stanu cywilnego tworzonych w różnym czasie i systemach prawnych istnieją do dnia dzisiejszego.

Obowiązywały różne ustawodawstwa:

1. W województwach centralnych obowiązywał Kodeks cywilny Królestwa Polskiego z 1825 roku i Prawo o małżeństwie z 1836 roku.

Akt stanu cywilnego sporządzony przez duchownego składał się z dwóch części: jednej objętej przepisami kościelnymi, tzw. metryki, i drugiej - objętej przepisami prawa cywilnego.

Duchowni urzędnicy stanu cywilnego prowadzili księgi stanu cywilnego dla głównych wyznań chrześcijańskich; dla innych wyznań chrześcijańskich i niechrześcijańskich - świeccy urzędnicy stanu cywilnego tj. prezydent, burmistrz, policmajster, wójt. Z biegiem czasu prowadzenie ksiąg stanu cywilnego dla innych wyznań chrześcijańskich powierzane było przełożonym duchownym danego wyznania, np. od 11 marca 1912 r. duchownym mariawitom.

W latach od 1864 do 1915 istniał obowiązek sporządzania aktów wyłącznie w języku rosyjskim. Czasami przy imionach i nazwiskach podawany był zapis w języku polskim.

2. W części wschodniej byłego województwa białostockiego i na terenach zabużańskich obowiązywały tomy: IX, X cz. I i XI Zводу Praw.

Rejestracja stanu cywilnego na tych terenach miała charakter wyłącznie wyznaniowy i prowadzona była przez osoby duchowne wszystkich wyznań.

3. W województwach zachodnich, na Górnym Śląsku i Ziemiach Odzyskanych funkcjonowała z mocą obowiązującą ustawa z dnia 6 lutego 1875 roku oraz kodeks cywilny niemiecki z 1896 r. (BGB). Na tym obszarze obowiązywała wyłącznie świecka rejestracja. Prowadziły ją urzędy stanu cywilnego dla wszystkich mieszkańców, niezależnie od ich wyznania.

4. W województwach południowych i na Śląsku Cieszyńskim obowiązywały regulacje zawarte w rozporządzeniach z końca XVIII, XIX i początku XX stulecia oraz kodeks cywilny austriacki z 1811 r. (ABGB) – rejestracja miała tutaj charakter mieszany - wyznaniowy i świecki, podobny do rejestracji występującej w województwach centralnych. Proboszczowie parafii prowadzili rejestrację dla wyznań chrześcijańskich, a dla wyznań niechrześcijańskich – urzędy metrykalne (np. rabini dla wyznania mojżeszowego).

Rejestracja świecka obowiązywała w stosunku do osób, które nie należały do żadnego prawnie uznanego wyznania. Prowadziły ją władze administracyjne.

Językiem urzędowym na tych terenach był język polski i niemiecki, przy czym na terenach najbardziej wysuniętych na wschód również język ukraiński. Jednakże proboszczowie wyznań katolickich obowiązywani byli prowadzić księgi stanu cywilnego w języku łacińskim.

Przedstawione w zarysie różnicowanie zasad rejestracji stanu cywilnego oznaczało ogromne rozproszenie unormowań prawnych (ponad 100 aktów a wśród nich okólniki, wytyczne nigdzie nie publikowane). Można użyć sformułowania, że była to „typowa domena wiedzy tajemnej”. Najistotniejszą wadą unormowań prawnych

był brak powszechności rejestracji uwarunkowanej przynależnością wyznaniową. Prowadziło to do faktycznego wyjęcia spod prawa tej kategorii osób, które wyłączone były z rejestracji. Niezarejestrowanie urodzenia powodowało, że osoba nie istniała w obliczu prawa.

Dekret z dnia 25 września 1945 r. *Prawo o aktach stanu cywilnego* oparto na przepisach prawa francuskiego – ustawie z dnia 20 września 1792 roku, wzorując się na najbardziej nowoczesnych normach prawa.

„Polski system rejestracji stanu cywilnego jest bardziej nowoczesny od systemów niektórych państw europejskich o dawnej tradycji świeckiej rejestracji, daje bowiem uproszczenie formalności do minimum, szereg gwarancji prawnych, przewiduje odtworzenie ksiąg i aktów zniszczonych wskutek wojny, (...), wyposaża urzędnika stanu cywilnego w pewien zakres jurysdykcji itd.(...)”

Ustawodawca nie zasklepił się w bezdusznych, antyhumanitarnych formułkach, a przeciwnie - dał wyraz swej trosce o najwyższe dobro: o człowieka.

Wyrazem tej troski są w szczególności przepisy art. 38 i 41 (ograniczenie jawności ksiąg), 39 ust.5 (nakaz redagowania odpisów skró-

conych w postaci ostatecznej), 51 (zakaz umieszczania w aktach pewnych wiadomości, mogących przynieść ujmę zainteresowanym), 63 (konstruowanie aktu urodzenia dziecka nieznanymi rodzicami w ten sposób, że odpis skrócony daje złudzenie aktu urodzenia dziecka osób, które objęły pieczę nad nim), 66 (zakaz nadawania imion, które mogłyby przynieść ujmę dziecku), 69 (ułatwienie dokonywania uznania dzieci pozamażeńskich) i in.”¹

W ten sposób o nowej regulacji prawnej pisał jej współautor i członek Komisji Kodyfikacyjnej, profesor Józef Litwin.

Profesor Józef Litwin

Z kolei o profesorze, wiele lat po wejściu w życie *Prawa o aktach stanu cywilnego* i przy okazji uroczystych obchodów 50. rocznicy utworzenia Uniwersytetu Łódzkiego pisano:

„Profesor Józef Litwin odegrał czołową rolę przy tworzeniu

w Polsce po raz pierwszy jednolitego prawa o aktach stanu cywilnego. Ta tak ważna dziedzina prawa ukształtowana została na nowych zasadach po zakończeniu II wojny światowej w dużej mierze dzięki jego wysiłkom zarówno przy przygotowywaniu aktów legislacyjnych, jak i ich komentowaniu.

Był też badaczem o nader szeregach zainteresowaniach humanistycznych, a zebrane przez niego i przechowywane w Bibliotece Uniwersytetu Łódzkiego materiały dla historii kultury prawnej mają wielką wartość.”²

Józef Litwin był łodzianinem, dlatego też m.in. chciałabym przybliżyć Jego postać.

Urodził się 16 listopada 1904 roku w Łodzi, był synem Rafała i Justyny z Sonenbergów, lekarzy dentyków. Świadectwo dojrzałości uzyskał w 1923 roku w Wyższej Szkole Realnej Zgromadzenia Kupców m. Łodzi, w tym samym roku rozpoczął studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim, które ukończył w 1927 roku. W latach 1928–34 odbył w Łodzi aplikację sądową oraz adwokacką, aby pracować w adwokaturze. Równocześnie w latach 1932–1939 był starszym asystentem przy katedrze prawa administracyjnego Oddziału Łódzkiego Wolnej Wszechnicy Polskiej. Po wojnie, ta pierwsza w Łodzi szkoła wyższa nie podjęła działalności. Na jej bazie w 1945 roku powstał Uniwersytet Łódzki. W czasie wojny Józef Litwin brał udział w kampanii wrześniowej w obronie Warszawy jako podporucznik rezerwy, a po kapitulacji był więziony w obozach jenieckich.

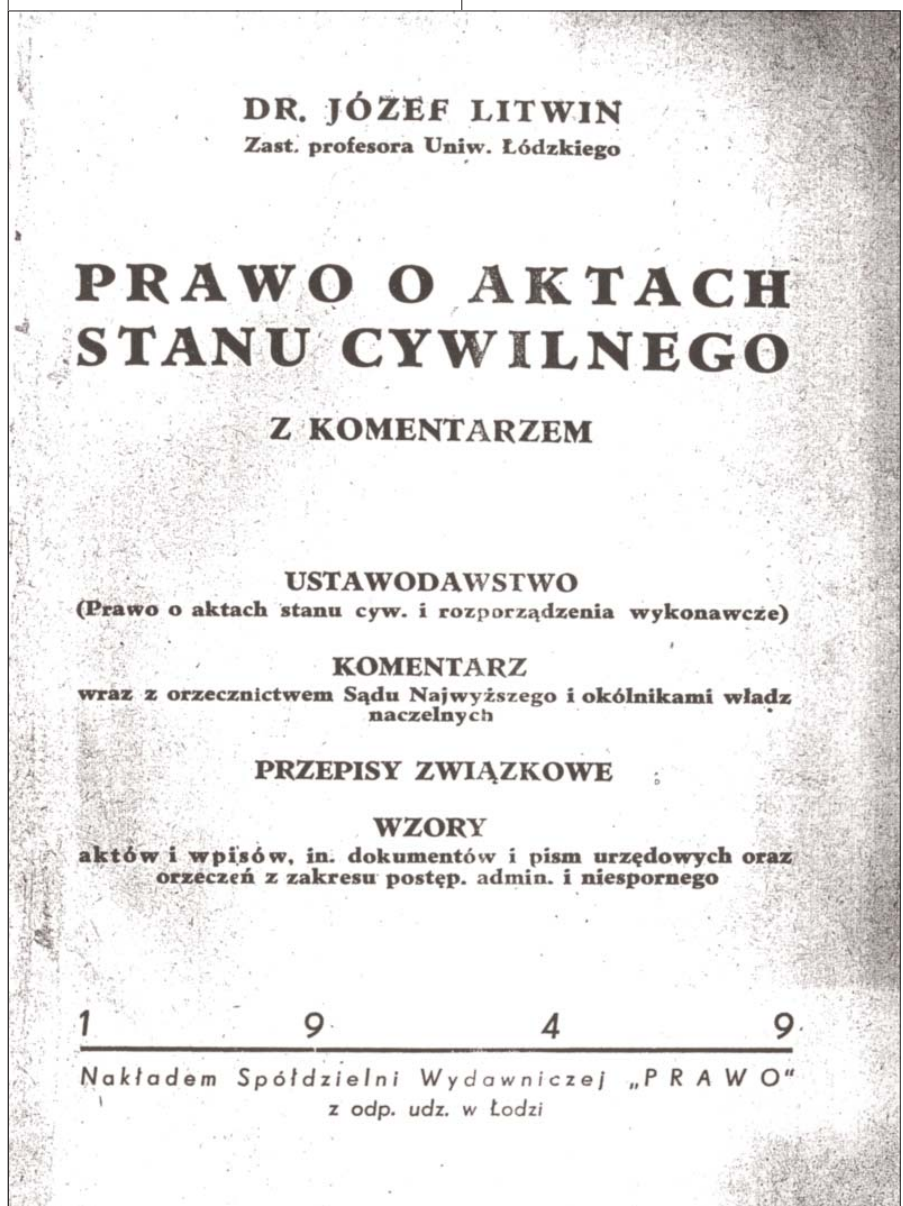
Po wojnie pracował w Departamencie Ustawodawczym Ministerstwa Sprawiedliwości w Łodzi, a następnie wykonywał praktykę adwokacką będąc jednocześnie radcą prawnym kilku urzędów i instytucji. Jak wiadomo, ze wzglę-

du na zniszczenie Warszawy, Łódź była po wojnie stolicą kulturalną Polski. Tu funkcjonowało wiele ważnych instytucji centralnych, w tym Sąd Najwyższy. Z tych też powodów Minister Administracji Publicznej zarządzeniem z dnia 4 grudnia 1947 roku wyznaczył na podstawie art.11 ust.1 Dekretu z dnia 22 października 1947 r. o ustalaniu treści sporządzonych za granicą aktów stanu cywilnego (metryk) obywateli polskich (Dz.U. RP Nr 65, poz.302), Urząd Stanu Cywilnego Łódź-Śródmieście jako właściwy do wpisywania do ksiąg

stanu cywilnego i przechowywania postanowień sądowych ustalających treść aktu.

W 1947 roku Józef Litwin uzyskał stopień doktora na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego. W następnym roku został powołany na stanowisko zastępcy profesora i kierownika katedry prawa administracyjnego na Wydziale Prawa Uniwersytetu Łódzkiego. Od 1950 roku był profesorem nadzwyczajnym, a od 1959 profesorem zwyczajnym.

Uczestniczył w organizowaniu młodego uniwersytetu pełniąc

w latach 1949–1950 funkcje pro-dziekana, następnie dziekana Wydziału Prawa, a w latach 1950 do 1955 był prorektorem Uniwersytetu Łódzkiego. Jego praca nie ograniczała się wyłącznie do zajęć na tej uczelni. W latach 1947–1950 był członkiem Naczelnej Rady Adwokackiej. Wchodził w skład Komisji Kodyfikacyjnej, należał do Zarządu Głównego Zrzeszenia Prawników Polskich i był członkiem Łódzkiego Towarzystwa Naukowego i Komitetu Nauk Prawnych PAN, a w latach 1960-1963 członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

Stworzył fundamentalne prace naukowe poświęcone nie tylko problematyce prawa o aktach stanu cywilnego („Prawo o aktach stanu cywilnego z komentarzem Łódź 1949, II poszerzone wydanie Warszawa 1961), ale również prawa szkół wyższych („Prawo szkół wyższych, teksty i komentarze [współautor], Warszawa 1955), wykładni prawa administracyjnego („Drogi ujednolicenia wykładni prawa administracyjnego” „Państwo i Prawo” 1965, nr 10, „O lukach w prawie i przepisach, których nie umiano odnaleźć” „Prawo i Życie” 1966, nr 2-4, „Niedomogi techniki legislacyjnej w prawie administracyjnym i gospodarczym” „Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego” 1957, nr 1), postępowania administracyjnego („Postępowanie administracyjne, karnoadministracyjne i przymusowe”, Łódź 1948).³

Był prekursorem badań nad prawną ochroną środowiska. W jego dorobku znaleźć też można prace z dziedziny numizmatyki, historii sądownictwa i czasopiśmiennictwa prawniczego, zajmował się zagadnieniami prawnymi w literaturze pięknej oraz z zakresu historii kultury. Reprezentował Polskę na wielu międzynarodowych zjazdach.

Zmarł 11 października 1966 roku w Łodzi. W archiwum Urzędu Stanu Cywilnego Łódź-Centrum można, oprócz aktu zgonu, odnaleźć akt małżeństwa z 1935 roku z Marią Stefanią Mowszowicz, która również była prawnikiem – adwokatem. Nie mieli dzieci.

Artykuł swój rozpoczęłam fragmentem przedmowy do *Prawa o aktach stanu cywilnego z komentarzem* Józefa Litwina. Mimo, iż został on opublikowany ponad pół wieku temu, nadal zachowuje swoją aktualność. We wrześniu 1998 roku Polska stała się członkiem Międzynarodowej Komisji Stanu Cywilnego, której celem jest m.in. opracowywanie konwencji zmierzających do harmonizacji przepisów w zakresie stanu cywilnego. Sekcja Polska MKSC doprowadziła do ratyfikacji Konwencji Nr 3 dotyczącej międzynarodowej wymiany informacji z zakresu stanu cywilnego, Konwencji Nr 16 dotyczącej wydawania wielojęzycznych odpisów skróconych aktów stanu cywilnego oraz konwencji Nr 17 w sprawie zwolnienia od legalizacji niektórych aktów i dokumentów. Polska nie ratyfikowała jeszcze Konwencji Nr 20 dotyczącej wydawania zaświadczeń o zdolności prawnej do zawarcia małżeństwa. Celowo przytoczyłam wszystkie przyjęte konwencje międzynarodowe, aby porównać zakresy ich stosowania z zadaniami, jakie sobie stawiało w 1929 roku Międzynarodowe Zrzeszenie Urzędników Stanu Cywilnego, o których pisał profesor w swoim komentarzu do pierwszego polskiego aktu prawnego normującego problematykę rejestracji stanu cywilnego. Dzisiaj urzędnicy praktycy mają również swoją organizację: Europejskie Stowarzyszenie Urzędniczek i Urzędników Stanu Cywilnego (EVS), dzięki któremu mogą wymieniać informacje, zapo-

znawać się z systemami prawnymi innych państw, wyjaśniać problemy na styku różnych ustawodawstw i proponować nowe rozwiązania.

EVS powstało w maju 2000 roku z inicjatywy krajowych stowarzyszeń urzędników Austrii, Holandii, Niemiec, Polski i Włoch.

Aneta Papis

kierownik USC Łódź- Centrum

„Nie ma ustawowych przeszkód do udzielania ślubu przez urzędnika st. cyw. płci żeńskiej – w tym względzie działają jedynie tradycjonalistyczne opory”.

(J.Litwin, Prawo o aktach Łódź 1949, str. 187)”.

Przypisy:

- ¹ Józef Litwin „Prawo o aktach stanu cywilnego z komentarzem”, Łódź 1949, str. 8.
- ² Jan Kodrębski „Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego w latach 1945–1995. Szkic do historii” w: Prawo Polskie w II połowie XX wieku. Rola Wydziału Prawa Uniwersytetu Łódzkiego w polskiej transformacji, Folia Iuridica 64, Wydawnictwo UŁ, Łódź 1997, str.17-18.
- ³ Zob. Małgorzata Stahl „Wkład Łódzkiej Myśli Prawniczej w rozwój nauki administracji, prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego” w: Prawo Polskie w II połowie XX wieku. Iuridica 64, Wydawnictwo UŁ, Łódź 1997, str. 64-65.

Bibliografia:

1. F.Longchamps „Józef Litwin” „Państwo i Prawo” 1966, nr 12 s. 918-919
2. „Polski Słownik Biograficzny” Tom XVII Wrocław, Zakład Narodowy im. Ossolińskich 1972

ZAWARCIE MAŁŻEŃSTWA CYWILNEGO W FORMIE WYZNANIOWEJ I UZNANIE DZIECKA WE WŁOSKIM PRAWIE RODZINNYM

■ Renzo Calvigioni

ZAWARCIE MAŁŻEŃSTWA

Pojęcie „małżeństwo” oznacza zarówno akt (czynność), który prowadzi do nawiązania stosunku prawnego, jak i stosunek prawny, który wynika z tego aktu. Co do pierwszej kwestii - istotne są przesłanki do zawarcia małżeństwa, forma zawarcia, ewentualne unieważnienie małżeństwa, natomiast co do drugiej kwestii - to znaczy stosunku, który łączy małżonków - to chodzi o prawa i obowiązki samych małżonków, separację i rozwiązanie małżeństwa albo ustanie małżeństwa, a także stosunki majątkowe wynikające z zawarcia małżeństwa.

Małżeństwo nie może zostać zawarte z zastrzeżeniem terminu albo warunku, nie dopuszcza się zastępstwa ani pełnomocnictwa i wymaga dochowania pewnych wymogów formalnych.

Przed podjęciem problematyki dotyczącej przesłanek potrzebnych do zawarcia małżeństwa i wstępnych czynności poprzedzających zawarcie małżeństwa - ogłoszeń o małżeństwie - warto przypomnieć, że istnieją w tym zakresie przesłanki bezwzględnie obowiązujące, a mianowicie:

- zawierający małżeństwo nie mogą być osobami tej samej płci
- nupturienti muszą złożyć oświadczenie, że wступują w związek małżeński
- wymagane jest zawarcie małżeństwa przed urzędnikiem stanu cywilnego.

Przesłanki konieczne do zawarcia małżeństwa są szczegółowo wyznaczone w kodeksie cywilnym w artykułach od 84 do 89:

- 1) Małżonkowie muszą mieć ukończone 18 lat (art. 84 kc.), ale mogą zawrzeć związek małżeński również małoletni po ukończeniu 16 lat, jednak po uprzednim uzyskaniu zezwolenia sądu opiekuńczego. W braku spełnienia omawianego wymogu urzędnik stanu cywilnego nie może podjąć żadnych dalszych czynności związanych z zawarciem małżeństwa.
- 2) Nie może zawrzeć małżeństwa osoba ubezwłasnowolniona z powodu choroby umysłowej (art. 85 kc.). Zawarte w takiej sytuacji małżeństwo podlega unieważnieniu w myśl art. 119 kc.
- 3) Osoby nie mogą pozostawać w ważnym związku małżeńskim.
- 4) Nie mogą istnieć stosunki pokrewieństwa i powinowactwa w granicach oznaczonych w art. 87 kc.
- 5) Osoba chcąc zawrzeć małżeństwo nie może być skazana za zabójstwo (choćby tylko jego usiłowanie) drugiego małżonka.

którego skutki cywilne ustały. Taki zakaz nie obowiązuje, jeżeli miała miejsce separacja sądowa trwająca nieprzerwanie przez co najmniej 3 lata, albo jeżeli poprzednie małżeństwo nie zostało skonsumowane, albo zostało unieważnione z powodu impotencji.

We Włoszech przed zawarciem małżeństwa należy dokonać ogłoszeń. Z prośbą o wywieszenie ogłoszenia należy zwrócić się do urzędnika stanu cywilnego znajdującego się w miejscu pobytu jednego z nupturientów, który podejmuje czynności związane z przeprowadzeniem ogłoszeń o małżeństwie we właściwej gminie. Ogłoszenie polega na umieszczeniu na drzwiach wejściowych do urzędu gminy obwieszczenia, które zawiera dane o osobach zamierzających zawrzeć małżeństwo i o miejscu zawarcia małżeństwa; ogłaszanie to trwa przez co najmniej 8 następujących po sobie dni. Okresy przewidziane na ogłoszenia mogą

Małżeństwo nie może zostać zawarte z zastrzeżeniem terminu albo warunku, nie dopuszcza się zastępstwa ani pełnomocnictwa i wymaga dochowania pewnych wymogów formalnych.

Istnieje okresowy zakaz zawarcia nowego małżeństwa - dotyczy on kobiety, której małżeństwo zostało rozwiązane, unieważnione albo

być skrócone albo można z nich zrezygnować (art. 100 kc.).

We Włoszech można zawrzeć małżeństwo w formie cywilnej albo

wyznaniowej. Przesłanki zawarcia małżeństwa i wymogi wstępne są takie same, bez względu na formę zawarcia małżeństwa.

Małżeństwo konkordatowe, czyli zawierane w Kościele katolickim, jest najczęściej zawierany małżeństwem wyznaniowym we Włoszech, które wywiera skutki cywilne w myśl konkordatu z roku 1929 i zmian wprowadzonych później rewizją i nowym porozumieniem zatwierdzonym ustawą z 25 marca 1985 r., nr 121. W zakresie spraw małżeńskich obowiązuje jeszcze ustawa z 27 maja 1929 r., nr 847, oczywiście

z modyfikacjami wprowadzonymi porozumieniem z 1985 r.

Małżeństwo kanoniczne wywrze skutki cywilne, gdy:

- miało miejsce zgłoszenie cywilne;
- urzędnik stanu cywilnego wystawił zaświadczenie o braku przeszkód do zawarcia małżeństwa przewidziane w art. 7 ustawy nr 847;
- został zgłoszony wniosek o dokonanie wpisu do rejestrów stanu cywilnego przez proboszcza, z załączonym oryginałem aktu małżeństwa;
- małżeństwo zostało rzeczywiście wpisane do rejestrów stanu cywilnego. Wpis musi nastąpić w ciągu

24 godzin, jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w art. 7, zostało wydane zgodnie z prawem.

Wniosek o dokonanie wpisu powinien zostać przekazany przez proboszcza do urzędu stanu cywilnego w terminie 5 dni od zawarcia małżeństwa. Musi on koniecznie pochodzić od obu osób zawierających małżeństwo, a jeżeli tylko od jednej, to za wiedzą i bez sprzeciwu drugiej osoby. Oznacza to, że małżonkowie mogą pisemnie przesłać wniosek (z podpisem poświadczonym) albo stawić się osobiście i podpisać go przed kierownikiem urzędu stanu cywilnego.

Urzędnik stanu cywilnego ma obowiązek zebrać odpowiednią dokumentację, w tym ogłoszenia o małżeństwie, które zostało zawarte.

Przeszkodami niepodlegającymi uchyleniu, które uniemożliwiają dokonanie wpisu, według art. 8 nowego konkordatu są:

- wiek poniżej 16 lat;
- wiek między 16 a 18 rokiem życia, jeżeli sąd opiekuńczy nie udzielił zezwolenia;
- ubezwłasnowolnienie z powodu choroby psychicznej;
- pozostawanie w ważnym związku małżeńskim;
- stosunek pokrewieństwa między przyszłymi małżonkami (art. 87);
- stosunek powinowactwa między przyszłymi małżonkami w braku zezwolenia sądu;
- skazanie za usiłowanie albo dokonanie zabójstwa małżonka drugiego kandydata na małżonka.

Małżeństwa wyznaniowe wywierają skutki cywilne, jeżeli spełnione są wymogi formalne stawiane tym małżeństwom przez prawo włoskie.

W praktyce wymagane jest dochowanie ogłoszeń, jak w przypadku małżeństwa cywilnego, tyle że osoby zawierające małżeństwo muszą oświadczyć wolę jego zawarcia według ich wyznania, a zamiast zaświadczenia o braku przeszkód urzędnik stanu cywilnego wydaje zezwolenie z oznaczeniem osoby duchownego danego wyznania.

Małżeństwa wyznaniowe wywierają skutki cywilne, jeżeli spełnione są wymogi formalne stawiane tym małżeństwom przez prawo włoskie. W praktyce wymagane jest dochowanie ogłoszeń, jak w przypadku małżeństwa cywilnego, tyle że osoby zawierające małżeństwo muszą oświadczyć wolę jego zawarcia według ich wyznania, a zamiast zaświadczenia o braku przeszkód urzędnik stanu cywilnego wydaje zezwolenie z oznaczeniem osoby duchownego danego wyznania.

Uroczystość zawarcia małżeństwa może nastąpić albo w gminie miejsca duchownego (który z uwagi na szczegółowe postanowienie zawarte w art. 21 ustawy nr 1159/1929 musi mieć obywatelstwo włoskie), albo w gminie miejsca pobytu zawierających małżeństwo, albo w innej gminie, jednak znajdującej się na obszarze okręgu, w którym ten duchowny jest upoważniony do sprawowania funkcji.

Małżeństwo zgodne z wymogami tzw. Chiesa Valdese (ustawa z 11 sierpnia 1984 r., nr 449)

Procedura obejmuje wystawienie zaświadczenia o braku przeszkód (nie zezwolenia) w dwóch oryginałach (po przeprowadzeniu ogłoszeń) bez potrzeby określania osoby celebransa, ponieważ może to być każdy duchowny tego Kościoła. Odczytanie artykułów 143, 144 i 147 kc. musi nastąpić przez urzędnika stanu cywilnego, który odbiera ogłoszenia w chwili zgłoszenia wniosku, i musi to wynikać z zaświadczenia o braku przeszkód do zawarcia małżeństwa.

Zawarcie małżeństwa w gminie innej niż gmina, w której dokonano ogłoszeń, nastąpi na podstawie procedury przewidzianej dla małżeństw zawieranych jako katolickie (upoważnienie duchownych), a w terminie 5 dni duchowny przekaże odpis aktu małżeństwa w celu dokonania wpisu do rejestru stanu cywilnego, do Części II, Seria A.

Małżeństwo adwentystów - Matrimonio Avventista (ustawa z 22 listopada 1988 r., nr 516)

Małżeństwo zawierane według wymogów tzw. *l'Unione delle Chiese cristiane avventiste del settimo giorno* nie wykazuje szczególnych różnic w stosunku do tzw. *mattrimonio valdese*.

Obowiązuje zaświadczenie o braku przeszkód (w dwóch oryginałach) i odczytanie odnośnych artykułów kodeksu cywilnego przez urzędnika stanu cywilnego w chwili dokonania ogłoszeń. Jedyna różnica dotyczy duchownego-celebransa, który musi mieć obywatelstwo włoskie (art. 18 pkt 1 ustawy nr 516/1988).

Małżeństwo tzw. Assemblee di Dio in Italia (ustawa z 22 listopada 1988 r., nr 517)

Procedura obowiązująca przy zawieraniu małżeństwa jest podobna do tej przewidzianej dla tzw. *l'Unione delle Chiese cristiane avventiste del settimo giorno*, łącznie z wymogiem, że celebrans ma być obywatelem włoskim. Jedyna różnica polega na tym, że przy żądaniu ogłoszeń nupturienci muszą podać również osobę duchownego udzielającego ślubu.

Małżeństwo Żydów (ustawa z 8 marca 1989 r., nr 101)

Przy zawieraniu małżeństwa wymaga się, aby celebrans miał obywatelstwo włoskie. W tym przypadku on sam (a nie kierownik urzędu stanu cywilnego, który przyjmuje oświadczenie o ogłoszeniach) odczytuje zawierającym małżeństwo odnośne artykuły kodeksu cywilnego. W terminie 5 dni od zawarcia małżeństwa należy przedstawić wnioski o dokonanie wpisu do Części II, Seria A.

Małżeństwo tzw. Unione Evangelica Battista d'Italia (ustawa z 12 kwietnia 1995 r., nr 116)

Odczytanie artykułów kodeksu cywilnego następuje w chwili procedury ogłoszeniowej i jest obowiązkiem urzędnika stanu cywilnego, do którego składany jest wniosek o przeprowadzenie ogłoszeń. Zaświadczenie o braku przeszkód musi być wystawione w dwóch oryginałach; duchowny tego wyznania musi mieć obywatelstwo włoskie.

Małżeństwo Kościoła Ewangelicko-Luterańskiego we Włoszech - Chiesa Evangelica Luterana in Italia (ustawa z 29 listopada 1995 r., nr 520)

Zawarcie małżeństwa nie wykazuje różnic w stosunku do wymogów przewidzianych dla małżeństwa, o którym była mowa wcześniej.

UZNANIE DZIECKA

Włoski system prawny przewiduje dwa sposoby ustalenia pochodzenia dziecka: pochodzenie małżeńskie i pochodzenie pozamałżeńskie.

Status dziecka małżeńskiego (pochodzenie małżeńskie) uzyskuje się automatycznie od urodzenia, jeżeli rodzice dziecka pozostają ze sobą w związku małżeńskim (art. 232 kc.), a także gdy dziecko urodzi się w okresie między 180. dniem przed zawarciem małżeństwa a 300. dniem po rozwiązaniu

nie może być złożone bezpośrednio przez zainteresowanego w urzędzie stanu cywilnego, może być zawarte w testamencie albo w akcie publicznym. Uznanie może nastąpić w chwili urodzenia albo po urodzeniu dziecka, a nawet przed urodzeniem (uznanie dziecka poczętego, nasciturusa, art. 44).

W prawie włoskim urodzenie dziecka przez kobietę nie powoduje automatycznego ustalenia jej macierzyństwa.

Jeżeli matka biologiczna decyduje, że nie uznaje dziecka, to w akcie zostanie wskazane, że urodzenie nastąpiło przez „kobietę, która nie wyraża zgody, żeby być oznaczona”. W sytuacji dziecka pozamałżeńskiego nieuznanego, nazwisko zostaje nadane przez urzędnika stanu cywilnego, zgodnie z art. 29 ust. 5 Prawa stanu cywilnego, Rozporządzenie Prezydenta Republiki, nr 396/2000.

W prawie włoskim można uznać dziecko poczęte. Po uznaniu dziecka poczętego przez pierwszego z rodziców (matkę) do jego uznania przez drugiego rodzica potrzebna jest zgoda rodzica, który uznał je jako pierwszy (art. 250 kc.). Ojciec jednak może dokonać uznania dziecka poczętego dopiero po uznaniu dziecka przez matkę i za jej zgodą. Może je uznać równocześnie z uznaniem macierzyństwa (art. 44 dekretu Prezydenta Republiki z 3 listopada 2000 r., nr 396).

Nie jest możliwe uznanie dziecka poczętego tylko przez ojca pozamałżeńskiego. Miałoby wówczas miejsce jawne naruszenie postanowień porządku publicznego, o których jest mowa w artykułach 258 ust. 2 i 250 ust. 3 kc.

Dziecko jest uznane za pozamałżeńskie, gdy jego matka i ojciec nie pozostają ze sobą w związku małżeńskim, a oboje rodzice - bądź jedno z nich - uznają je w akcie urodzenia, albo sąd ustali ojcostwo czy macierzyństwo.

niem, unieważnieniu albo ustaniu skutków cywilnych małżeństwa (chodzi o domniemanie prawne bezwzględne).

Dzieckiem małżeńskim jest także dziecko urodzone przed 180. dniem od dnia zawarcia małżeństwa; w takiej sytuacji zaprzeczenie ojcostwa może nastąpić poprzez powództwo obojga rodziców albo dziecka.

Dziecko małżeńskie nosi nazwisko tylko ojca; jest to zasada ogólna, która bierze początek z bardzo dawnej tradycji, od której nie ma odstępstw. Oznacza to, że rodzicom nie jest pozostawiona żadna możliwość wyboru nazwiska dziecka małżeńskiego.

Dziecko jest uznane za pozamałżeńskie, gdy jego matka i ojciec nie pozostają ze sobą w związku małżeńskim, a oboje rodzice - bądź jedno z nich - uznają je w akcie urodzenia, albo sąd ustali ojcostwo czy macierzyństwo.

Uznanie jest dobrowolnym oświadczeniem jednego albo obojga rodziców, w którym ustala się ojcostwo albo macierzyństwo w stosunku do dziecka. Oświadcze-

niem. Innymi słowy - ta kobieta, która rodzi dziecko i chce je uznać za pochodzące od niej, musi to oświadczyć. W przeciwnej sytuacji nie może być wpisana w akcie urodzenia dziecka jako jego biologiczna matka.

Przy uznaniu w chwili zgłoszenia urodzenia muszą być spełnione określone wymogi, w szczególności:

- nie może chodzić o dziecko pochodzące ze związku kazirodczego (art. 251 kc.) - taki zakaz może być uchylony tylko poprzez zezwolenie sądu;
- rodzic, który dokonuje uznania, musi mieć ukończone 16 lat;
- dziecko może zostać uznane przez jedno albo oboje rodziców; w pierwszej sytuacji nosi nazwisko rodzica, który dokonał uznania, natomiast w sytuacji równoczesnego uznania przez oboje rodziców - nazwisko ojca (art. 262 ust. 1 kc.).

Przy uznaniu po zgłoszeniu urodzenia poza niektórymi wymogami, wcześniej przedstawionymi, istnieją następujące:

- nie może chodzić o dziecko małżeńskie albo legitymowane, zatem już uznane, i którego rodzice są ze sobą w związku małżeńskim;
- jeżeli dziecko, którego dotyczy uznanie, ma poniżej 16 lat, to konieczna jest zgoda rodzica, który już dokonał uznania;
- jeżeli dziecko ukończyło 16 lat, to wymagana jest jego zgoda.

Uznanie może nastąpić poprzez złożenie oświadczenia przed urzędnikiem stanu cywilnego. Uznanie nie podlega odwołaniu i nie może zawierać klauzul, które mogłyby ograniczać jego skutki. Uznanie dokonane w testamencie, następnie odwołanym, wywiera skutki od chwili śmierci oświadczającego wolę w testamencie.

Jeżeli osoba składająca oświadczenie o uznaniu pozostawała w błędzie, to nie może w żaden sposób sprostować tego, co oświadczyła, ale będzie mogła jedynie żądać unieważnienia dokonanego uznania.

Dopuszczalne jest również uznanie dziecka zmarłego, oczywiście na korzyść jego zstępnych albo uznanych dzieci pozamałżeńskich.

Uznanie może być zawarte również w akcie publicznym: sytuacją najbardziej częstą jest wpis do aktu małżeństwa rodziców. Ta procedura - z niewielkimi różnicami - jest podobna zarówno

w sytuacji małżeństwa cywilnego, jak i małżeństwa *konkordatowego*.

Przy zawieraniu małżeństwa *konkordatowego* wolno zamieścić oświadczenia, które są prawnie dopuszczalne, w szczególności o uznaniu dzieci pozamałżeńskich. W tej sytuacji - przed wpisem (transkrypcją) - urzędnik stanu cywilnego musi przystąpić do ustaleń co do dopuszczalności uznania.

Ważną kwestią w prawie włoskim jest możliwość uznania dziecka małżeńskiego przez kobietę pozostającą w związku małżeńskim. Status dziecka małżeńskiego nabywa się wraz ze sporządzeniem aktu urodzenia, w którym dziecko jest zgłoszone jako dziecko małżeńskie. Jeżeli jest zgłoszone jako pozamałżeńskie, to taki jest status tego dziecka, nawet jeżeli matka

jeżeli równocześnie przed urzędnikiem stanu cywilnego stawiają się obywatel włoski i kobieta z polskim obywatelstwem, i oświadczają, że uznają urodzone dziecko, to urzędnik stanu cywilnego musi sporządzić akt urodzenia. Nie ma potrzeby przedstawienia mu innych dokumentów. Dziecko uznane przez obywatela włoskiego staje się natychmiast również obywatelem włoskim. Fakt, że kobieta jest mężatką, nie stanowi przeszkody do dokonania uznania. Należy jednocześnie przypomnieć, że art. 35 ust. 1 ustawy o reformie prawa prywatnego międzynarodowego stanowi, że do uznania stosuje się prawo rodzica, który dokonuje uznania, a w badanej sytuacji - prawo włoskie. Prowadzi to do dopuszczalności uznania, chociaż kobieta jest żoną innego mężczyzny niż uznający. Włoski urzędnik stanu cywilnego nawet

Należy przypomnieć, że art. 35 ust. 1 ustawy o reformie prawa prywatnego międzynarodowego stanowi, że do uznania stosuje się prawo rodzica, który dokonuje uznania, a w badanej sytuacji - prawo włoskie. Prowadzi to do dopuszczalności uznania, chociaż kobieta jest żoną innego mężczyzny niż uznający.

pozostaje w związku małżeńskim. Jednak w świetle przyjętego orzeczenia, aprobowanego przez znaczną część doktryny, kobieta pozostająca w związku małżeńskim może uznać dziecko, które zostało urodzone z jej związku z mężczyzną niebędącym jej mężem, chociaż w czasie trwania małżeństwa. Łamię się zasadę pochodzenia małżeńskiego (pochodzenia dziecka od męża matki) na korzyść prawdy.

Bywa, że kobiety pozostające w związku małżeńskim w państwie ojczystym, a przyjeżdżające do Włoch w czasie trwania ich małżeństwa, w następstwie związku z obywatelem włoskim rodzą we Włoszech dziecko. Jego urodzenie jest zgłaszane urzędnikowi stanu cywilnego. W takiej sytuacji,

jeżeli stwierdzi, że ta kobieta pozostaje w związku małżeńskim z innym mężczyzną niż ten, który oświadcza, że jest ojcem urodzonego dziecka - nie może tylko z tego powodu odmówić przyjęcia oświadczenia o uznaniu.

Odpis zupełny aktu urodzenia przy uznaniu równoczesnym jest wystarczającym dowodem uznania dziecka.

Renzo Calvigioni

Artykuł jest przedrukiem z publikacji „Prawo rodzinne w Polsce i Europie. Zagadnienia wybrane” pod red. P. Kasprzyka, wydanej przez Towarzystwo Naukowe KUL, Lublin, 2005, str. 361-386. Książkę tę można nabyć w Lubelskim Oddziale SUSC RP, 20-109 Lublin, ul. Leszczyńskiego 20, tel. 0-81 443 54 09.

PB **ewid** KOMPUTEROWY SYSTEM EWIDENCJI LUDNOŚCI

NOWOCZESNE OPROGRAMOWANIE do obsługi Lokalnych Banków Danych ewidencji ludności w technologii Relacyjnych Baz Danych (SQL)

FUNKCJE PROGRAMU

- Wstępne ładowanie danych z TBD lub LBD
- Wyszukiwanie osób wg wymaganych kryteriów
- Wprowadzenie do ewidencji nowej osoby przez:
 - zameldowanie stałe lub czasowe,
 - rejestrację noworodka,
 - import aktów urodzenia z USC.
- Pełna obsługa bieżącej ewidencji ludności:
 - Zmiana zameldowania oraz wymeldowanie,
 - Zmiana imion i nazwisk,
 - Rejestracja i zmiana aktów urodzenia (uznanie i przysposobienie dziecka),
 - Zmiana stanu cywilnego – możliwa jednocześnie dla obu małżonków,
 - Rejestracja zgonu z jednoczesną zmianą stanu cywilnego małżonka,
 - Rejestracja wymiany dokumentu tożsamości,
 - Komunikacja z bazami CBD i TBD,
 - Eksport danych w formacie wstępnego ładowania danych,
 - Korekta danych i uzupełnianie danych archiwalnych.
- Prowadzenie rejestrów wyborczych, drukowanie list wyborczych
- Wymiana danych z PB_USC

ZALETY

- Czytelny układ zakładek
- Zaawansowane możliwości wyszukiwania osoby
- Połączenia zakładek danych przez identyfikator osoby (PESEL)
- Rozbudowany system pomocy (słowniki)
- Możliwość integracji z USC
- Jednoczesna zmiana danych małżonków
- Zaawansowana kontrola poprawności logicznej i formalnej danych

The screenshot shows the 'Informacje' window of the PB_ewid application. It contains a form for entering personal data, including name, gender, date of birth, and place of birth. A 'Wybierz miejscowość' dialog box is open, showing a list of locations with 'Gierałtów' selected. The interface is designed for data entry and management.

CENY APLIKACJI (BRUTTO)

Wersja jednostanowiskowa:

Program PB_ewid wer.1.0.	1950 PLN
Bazy SQL Oracle, MS SQL, Sybase MySQL i inne open source	wg cennika producentów bezpłatne

PAKIET PROMOCYJNY !!! (tylko dla wersji jednostanowiskowej)

Pakiet programów PB_ewid + PB_USC z wzajemną wymianą danych	3900 PLN
--	----------

Wersja sieciowa:

Program PB_ewid wer.1.0.	1950 PLN + 450 PLN każda kolejna licencja
--------------------------	---

Dodatkowo wraz z aplikacją dostarczamy bezpłatnie program (interfejs przeglądarkowy) do bazy ewidencji ludności dla nielimitowanej liczby stanowisk w urzędzie.

Program przeznaczony jest do obsługi czynności administracyjnych związanych z ewidencją ludności, wykonywanych w Biurach Ewidencji Ludności. Realizacja funkcji jest zgodna z obowiązującą ustawą o ewidencji ludności i dowodach osobistych z dnia 10 kwietnia 1974 r. wraz z późniejszymi zmianami oraz z ustawą o ochronie danych osobowych z dnia 9 sierpnia 1997 r.

KONWENCJA ZNOSZĄCA WYMÓG LEGALIZACJI ZAGRANICZNYCH DOKUMENTÓW URZĘDOWYCH

■ Krystyna Gładych

W Hadze, 5 października 1961 r., sporządzona została Konwencja znosząca wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych.

Państwa sygnatariusze tej konwencji, a jest ich 86, pragnąc znieść wymóg legalizacji dyplomatycznej lub konsularnej zagranicznych dokumentów urzędowych zdecydowały się zawrzeć w tym celu konwencję i uzgodniły, że będzie ona miała zastosowanie do dokumentów urzędowych, które zostały sporządzone na terytorium jednego z Umawiających się Państw i które mają być przedłożone na terytorium innego Umawiającego się Państwa.

Do celów tej konwencji za dokumenty urzędowe uważa się:

- a) dokumenty pochodzące od organu lub urzędnika sądowego, włączając w to dokumenty pochodzące od prokuratora, sekretarza sądowego lub urzędnika dokonującego doręczenia („huissier de justice”);
- b) dokumenty administracyjne;
- c) akty notarialne;
- d) urzędowe zaświadczenia umieszczane na dokumentach podpisanych przez osoby działające w charakterze prywatnym, takie jak urzędowe zaświadczenia stwierdzające zarejestrowanie dokumentu lub fakt jego istnienia w określonej dacie oraz urzędowe i notarialne poświadczenia podpisów.

Nie ma ona zastosowania do:

- a) dokumentów sporządzonych przez przedstawicieli dyplomatycznych lub urzędników konsularnych;

b) dokumentów administracyjnych dotyczących bezpośrednio transakcji handlowych lub operacji celnych (art. 1).

Każde z Umawiających się Państw zwolni z legalizacji dokumenty, które mają być przedłożone na jego terytorium. Do celów konwencji legalizacja oznacza jedynie czynność, poprzez którą przedstawiciel dyplomatyczny lub urzędnik konsularny państwa, w którym dokument ma być przedłożony, poświadcza autentyczność podpisu, charakter w jakim działa osoba podpisująca dokument, i, w razie potrzeby, tożsamość pieczęci lub stempla, którym jest opatrzony (art. 2).

Jedyną czynnością, która może być wymagana w celu poświadczenia autentyczności podpisu i innych czynności wymienionych w art. 2 konwencji może być wymóg dołączenia apostille - wymaganej przez właściwy organ Państwa, z którego dokument pochodzi. Nie wymaga się dołączenia apostille, gdy umowy międzynarodowe, ustawy, inne przepisy prawne lub praktyka obowiązująca w Państwie, w którym dokument jest przedłożony, zniosły lub uprościły legalizację lub zwolniły taki dokument z legalizacji (art. 3).

Apostille, o której jest mowa w art. 3 konwencji zamieszcza się na samym dokumencie, lub jest do niego dołączona. Wzór apostille stanowi załącznik do konwencji. Apostille może być sporządzona w języku urzędowym wydającego ją organu. Standardowe zwroty w niej zawarte mogą być sporządzone również w drugim języku. Tytuł „Apostille (Convention de La Haye du 5

octobre 1961)” pozostawiony będzie w języku francuskim (art. 4).

Apostille będzie wydana na wniosek osoby, która podpisała dokument lub na wniosek jego posiadacza. Poświadczać ona będzie autentyczność podpisu, charakter, w jakim działała osoba, która podpisała dokument, oraz, w razie potrzeby, tożsamość pieczęci lub stempla, którym dokument jest opatrzony.

Podpis, pieczęć lub stempel na apostille zwolnione są z wszelkiego poświadczenia (art. 5).

Każde z Umawiających się Państw wyznaczy organy, które są właściwe do wydawania apostille i powiadomi o tym fakcie Ministerstwo Spraw Zagranicznych Niderlandów w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia lub oświadczenia o rozszerzeniu. Powiadomi również o każdej zmianie wyznaczonych organów (art. 6).

Organ wyznaczony do wydawania apostille prowadzić będzie rejestr lub kartotekę, w której odnotuje wydane apostille, wyszczególniając:

- a) numer i datę wydania apostille,
- b) nazwisko osoby, która podpisała dokument urzędowy, oraz charakter, w jakim ona działała, lub w przypadku dokumentów niepodpisanych – nazwę organu, który opatrzył dokument pieczęcią lub stemplem.

Na wniosek każdej zainteresowanej osoby organ, który wydał apostille, sprawdzi, czy dane w niej zawarte odpowiadają danym w rejestrze lub kartotece (art. 7).

W przypadku gdy traktat, konwencja lub umowa zawarta między dwoma lub większą liczbą

Umawiających się Państw zawiera postanowienia poddające poświadczenie podpisu, pieczęci lub stempla określonym czynnościom, niniejsza konwencja będzie miała pierwszeństwo przed takimi postanowienia-

Zagranicznych Niderlandów co najmniej na sześć miesięcy przed upływem pięcioletniego okresu. Może być ono ograniczone do niektórych terytoriów, do których ma zastosowanie konwencja. Wy-

powiedzenie będzie skutkowało tylko w odniesieniu do tego Państwa, które je notyfikowało. Konwencja pozostanie w mocy dla innych Umawiających się Państw (art. 14).

Konwencję sporządzono w językach francuskim i angielskim, przy czym tekst francuski ma pierwszeństwo w przypadku

APOSTILLE	
(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)	
1. Państwo:	
Niniejszy dokument urzędowy	
2. podpisany został przez	
3. działającego w charakterze	
4. zaopatrzony jest w pieczęć/stempel	
Poświadczony	
5. w	6. dnia
7. przez	
8. Nr	
9. Pieczęć/stempel	10. Podpis

mi, jeżeli czynności te są opatrzone większym rygorem niż czynności, o których jest mowa w artykułach 3 i 4 (art. 8).

Każde Umawiające się Państwo podejmie niezbędne środki w celu zapobieżenia dokonywania legalizacji przez ich przedstawicieli dyplomatycznych lub urzędników konsularnych w przypadkach, w których niniejsza konwencja przewiduje zwolnienie z tego wymogu (art. 9).

Artykuły od 10 do 13 konwencji zawierają postanowienia o terminach i warunkach przystąpienia do konwencji.

Omawiana konwencja będzie obowiązywała przez pięć lat od daty wejścia jej w życie, również stosunku do państw, które ją ratyfikowały lub przystąpiły do niej w terminie późniejszym. W przypadku braku wypowiedzenia będzie ona milcząco odnawiana co pięć lat.

Każde wypowiedzenie będzie notyfikowane Ministerstwu Spraw

różnic między tekstami. Konwencję sporządzono w jednym egzemplarzu, który jest złożony w archiwach Rządu Niderlandów. Uwierzytelnione kopie tego dokumentu zostały przekazane Państwowemu podpisującym konwencję.

15 października 2004 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikował tę konwencję (Dz. U. z 2005, Nr 112, poz. 938), oświadczając, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej konwencji,
- postanowienia konwencji są ratyfikowane, przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane.

Konwencja weszła w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej z dniem 14 sierpnia 2005 roku.

Krystyna Gładych

Urzędy uprawnione do wydawania apostilli w okręgu konsularnym Chicago (USA)

Illinois

Office of the Secretary of State
17 N. State, Suite 1137
Chicago, IL 60602

Office of the Secretary of State
Department of Index
111 E. Monroe Street
Springfield, IL 62756

Indiana

Indiana Secretary of State
Authentication Department
302 W. Washington Street, Room E-018
Indianapolis, IN 46204

Iowa

Secretary of State
1st Floor Lucas Building,
Des Moines, Iowa 50319

Kansas

Secretary of State
1st Floor, Memorial Hall
120 SW 10th Ave
Topeka, KS 66612-1594

Louisiana

Louisiana Secretary of State
Notary Division
PO Box 94125
Baton, Rouge, LA 70804-9125

Michigan

Department of State
Office of the Great Seal
7064 Crowser Boulevard
Lansing, MI 48918

Minnesota

Minnesota Secretary of State
180 State Office Building
190 Rev. Dr. Martin Luther King Jr. Boulevard
Saint Paul, MN 55155-1299

Missouri

Secretary of State's Office
6—West Main, Room 367
Jefferson City, MO 65101

Nebraska

Nebraska Secretary of State
Notary Division
PO Box 95104
Lincoln, NE 68509

North Dakota

Secretary of State
State of North Dakota
600 E. Boulevard Ave Dept 108
Bismarck, ND 58505-0500

South Dakota

Secretary of State
Capitol Building
500 East Capitol Avenue Ste 204
Pierre, SD 57501-5070

Wisconsin

Secretary of State-Certification Desk
PO Box 7848
Madison, WI 53707-7848

Dz.U.05.112.939

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 kwietnia 2005 r.

w sprawie mocy obowiązującej Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r.

(Dz. U. z dnia 24 czerwca 2005 r.)

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie ustawy z dnia 22 lipca 2004 r. o ratyfikacji Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. (Dz. U. Nr 194, poz. 1980), Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej dnia 15 października 2004 r. ratyfikował wyżej wymienioną konwencję. Zgodnie z artykułem 12 ustęp 1 konwencji dokument przystąpienia złożono w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Królestwa Niderlandów, jako depozytariuszowi, dnia 17 listopada 2004 r.

Zgodnie z artykułem 11 ustęp 1 konwencji weszła ona w życie dnia 24 stycznia 1965 r., a w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z artykułem 12 ustęp 4 wchodzi w życie dnia 14 sierpnia 2005 r.

Przy składaniu dokumentu przystąpienia złożono następujące oświadczenie:

„Stosownie do artykułu 6 ustęp 1 konwencji, Rzeczpospolita Polska wyznacza Ministerstwo Spraw Zagranicznych jako władzę właściwą do wydawania poświadczenia, o którym mowa w artykule 3 ustęp 1 konwencji, w odniesieniu do wszelkich dokumentów urzędowych.”

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Następujące państwa stały się stronami konwencji w podanych niżej datach:

Państwa będące członkami Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego:

- Republika Albanii 9 maja 2004 r.
- Republika Argentynska 18 lutego 1988 r.
- Związek Australijski 16 marca 1995 r.
- Republika Austrii 13 stycznia 1968 r.
- Republika Białorusi 31 maja 1992 r.
- Królestwo Belgii 9 lutego 1976 r.
- Bośnia i Hercegowina 24 stycznia 1965 r.
- Republika Bułgarii 29 kwietnia 2001 r.
- Chińska Republika Ludowa:
 - Specjalny Region Administracyjny Hongkong 1 lipca 1997 r.
 - Specjalny Region Administracyjny Makau 20 grudnia 1999 r.
- Republika Chorwacji 24 stycznia 1965 r.
- Republika Cypryjska 30 kwietnia 1973 r.
- Republika Czeska 16 marca 1999 r.
- Republika Estońska 30 września 2001 r.
- Republika Finlandii 26 sierpnia 1985 r.
- Republika Francuska 24 stycznia 1965 r.
- Republika Grecka 18 maja 1985 r.
- Królestwo Hiszpanii 25 września 1978 r.
- Irlandia 9 marca 1999 r.
- Republika Islandii 27 listopada 2004 r.
- Państwo Izrael 14 sierpnia 1978 r.
- Japonia 27 lipca 1970 r.
- Republika Litewska 19 lipca 1997 r.

- Wielkie Księstwo Luksemburga 3 czerwca 1979 r.
- Republika Łotewska 30 stycznia 1996 r.
- Była Jugosłowiańska Republika Macedonii 24 stycznia 1965 r.
- Republika Malty 3 marca 1968 r.
- Meksykańskie Stany Zjednoczone 14 sierpnia 1995 r.
- Księstwo Monako 31 grudnia 2002 r.
- Królestwo Niderlandów 8 października 1965 r.
- Republika Federalna Niemiec 13 lutego 1966 r.
- Królestwo Norwegii 29 lipca 1983 r.
- Nowa Zelandia 22 listopada 2001 r.
- Republika Panamy 4 sierpnia 1991 r.
- Republika Portugalska 4 lutego 1969 r.
- Republika Południowej Afryki 30 kwietnia 1995 r.
- Federacja Rosyjska 31 maja 1992 r.
- Rumunia 16 marca 2001 r.
- Serbia i Czarnogóra 24 stycznia 1965 r.
- Republika Słowacka 18 lutego 2002 r.
- Republika Słowenii 24 stycznia 1965 r.
- Stany Zjednoczone Ameryki 15 października 1981 r.
- Republika Surinamu 25 listopada 1975 r.
- Konfederacja Szwajcarska 11 marca 1973 r.
- Królestwo Szwecji 1 maja 1999 r.
- Republika Turcji 29 września 1985 r.
- Ukraina 22 grudnia 2003 r.
- Boliwariańska Republika Wenezueli 16 marca 1999 r.
- Republika Węgierska 18 stycznia 1973 r.
- Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej 24 stycznia 1965 r.
- Republika Włoska 11 lutego 1978 r.

Państwa niebędące członkami Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego:

- Księstwo Andory 31 grudnia 1996 r.
- Antigua i Barbuda 1 listopada 1981 r.
- Republika Armenii 14 sierpnia 1994 r.
- Republika Azerbejdżanu 2 marca 2005 r.
- Wspólnota Bahamów 10 lipca 1973 r.
- Barbados 30 listopada 1966 r.
- Belize 11 kwietnia 1993 r.
- Republika Botswany 30 września 1966 r.
- Państwo Brunei Darussalam 3 grudnia 1987 r.
- Wyspy Cooka 30 kwietnia 2005 r.
- Wspólnota Dominiki 3 listopada 1978 r.
- Republika Ekwadoru 2 kwietnia 2005 r.
- Republika Wysp Fidżi 10 października 1970 r.
- Grenada 7 lutego 1974 r.
- Republika Hondurasu 30 września 2004 r.
- Republika Kazachstanu 30 stycznia 2001 r.
- Republika Kolumbii 30 stycznia 2001 r.
- Królestwo Lesotho 4 października 1966 r.
- Republika Liberii 8 lutego 1996 r.
- Księstwo Liechtensteinu 17 września 1972 r.
- Republika Malawi 2 grudnia 1967 r.
- Republika Wysp Marshalla 14 sierpnia 1992 r.
- Republika Mauritiusu 12 marca 1968 r.
- Republika Namibii 30 stycznia 2001 r.
- Niue 2 marca 1999 r.
- Saint Kitts i Nevis 14 grudnia 1994 r.
- Saint Lucia 31 lipca 2002 r.
- Saint Vincent i Grenadyny 27 października 1979 r.
- Republika Salwadoru 31 maja 1996 r.
- Samoa 13 września 1999 r.
- Republika San Marino 13 lutego 1995 r.
- Republika Seszeli 31 marca 1979 r.
- Królestwo Suazi 6 września 1968 r.
- Królestwo Tonga 4 czerwca 1970 r.
- Republika Trynidadu i Tobago 14 lipca 2000 r.

2. Wykaz stron konwencji, z którymi będzie ona obowiązywać w stosunkach dwustronnych z Rzeczpospolitą Polską, oraz teksty zastrzeżeń i deklaracji złożonych przez strony konwencji zostaną ogłoszone niezwłocznie po upływie terminu do zgłoszenia sprzeciwu wobec przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do konwencji.

ŚLUBNA MOWA KOŃCOWA

- po podpisaniu aktu małżeństwa

■ Mirosław Kańtor

Niniejszym ogłaszam w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, że związek małżeński pomiędzy Panią J. i Panem M. został zawarty zgodnie z prawem dnia 14 stycznia 2005 r. przed kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w K., w obecności świadków pani B. i pana C.

Ogłaszam, że jako wyraz jedności małżeńskiej pani młoda zdecydowała się przyjąć nazwisko swego męża. Takie samo nazwisko będą nosiły dzieci zrodzone w tym związku.

Drodzy Nowożeńcy!

Od tej chwili rozpoczyna się godzina zero, czyli czas budowy małżeńskiej wspólnoty i rodzinnego szczęścia. Czas realizacji obietnic, „uczenia się siebie na pamięć”.

Tak jak wiemy, co będzie każdego roku wieczorem 24 grudnia, tak Państwo wiecie, co będzie każdego roku dnia 14 stycznia. Będzie to czas świętowania kolejnej rocznicy Waszego ślubu cywilnego.

Życzę, byście chcieli i umieli pielęgnować te rocznice. Mają one swoje nazwy i swoistą wymowę, jak stopnie w wojsku. Od szeregowca do generała.

Najbardziej cenna – 50. – nosi nazwę złotej i honorowana jest przez Prezydenta naszego kraju specjalnym medalem, na którym są dwie stylizowane róże i napis „Za długoletnie pożycie małżeńskie”. Jeden z jubilatów powiedział niedawno podczas uroczystości wręczania takich medali:

„Chcąc w małżeństwie zaznać nieba, kochać oraz cierpieć trzeba.

Gdy to szybko zrozumiemy, wielu rocznic dożyjemy”.

Drodzy Młodzi Małżonkowie!

Budźcie się każdego ranka z uczuciem wdzięczności za wspólnie spędzoną noc. Za bliskość serc, umysłów i ciał. Za marzenia i sny. Zасыpiając każdego wieczoru cieszcie się kolejnym dniem wspólnego życia.

Dziękujcie sobie za pogodę i niepogodę, za uśmiech i łzy; i za szczęśliwy powrót męża do domu. Za każde osiągnięcie ustępstwo i kompromis. A kompromis w małżeństwie, to taka sztuka podzielenia ciastka, aby każdy był przekonany, że dostał największy kawałek.

Potrzeba Polsce szczęśliwych rodzin. Potrzeba pracodawcom zadowolonych z osobistego życia pracowników. (Oby tylko oni chcieli to doceniać i pomagać młodym małżeństwom i rodzinom!) Potrzeba wreszcie dzieciom nie tyle poświęcających się dla nich rodziców, ile bardziej - cieszących się swoją obecnością. Bo rzeczy proste są najbardziej niezwykle.

Jesteście więc potrzebni i sobie i światu. Wykorzystajcie tę szansę i nigdy nie zwątpcie w Waszą miłość. Serce nie ma siwych włosów! Oczy się nie starzeją!

Śpiewajcie z Michałem Bajorem:

Spójrz

Ja jestem naprawdę bogaty

Bogaty

Mam przecież gwiazdy na niebie

I ciebie, i kwiaty

Spójrz

To dla mnie samego zbyt wiele

Podzielę

Skarby te na równe części dwie

Przypadnie tobie pół, pół mnie

Spójrz

Obojgu nam się to opłaci

Zobaczysz

Nic nie stracisz, lecz dalej się będziesz bogacić

Spójrz

Gdy zgodzisz się ze mną to będzie

Nas prędej

Stać na to by na wiele długich lat

Móc ofiarować dziś

Ja tobie świat i ty mi świat.

Opracował

Mirosław Kańtor

zastępca kierownika USC

w Katowicach

XV TEMAT

JAK WYKRYWAĆ KŁAMSTWA

■ Adam Krawczyk

Abraham Lincoln wypowiedział kiedyś ciekawą maksymę: „Czasami można oszukać wszystkich, niektórych ludzi można oszukiwać stale, ale nie można stale oszukiwać wszystkich, gdyż nikt nie ma na tyle dostatecznie dobrej pamięci, by tak kłamać z powodzeniem”. Tę myśl potwierdza też nasze rodzime powiedzenie, że kłamstwo ma krótkie nogi.

Wszyscy ludzie mają zdolność odróżniania prawdy od kłamstwa, ale nie zawsze potrafią ją wykorzystać. Aby więc nie pozwolić się okłamywać, trzeba nauczyć się rozpoznawania i identyfikowania zachowań związanych z kłamstwem, oszustwem i wszelkim fałszerstwem. Pomoże nam w tym postępowanie według siedmiu zasad, pozwalających wykrywać kłamstwa. Pamiętajmy też, że najważniejszym instrumentem jest zawsze nasza intuicja - obyśmy tylko umieli się nią posługiwać!

Do wykrywania kłamstwa trzeba się jednak przygotować. Opiera się ono bowiem na ustaleniu i rozszyfrowaniu niespójności, jakie istnieją między poszczególnymi kodami komunikacji.

Aby mieć pełną jasność tego, co twój rozmówca do ciebie mówi, musisz być całkowicie skoncentrowany na jego wypowiedzi i pilnie śledzić

jego słowa, ton głosu, twarz i ciało, co wymaga pewnego przygotowania. Zanim jednak włączysz swój „wykrywacz kłamstw” postaw sobie pytania: dlaczego podjąłeś trud sprawdzenia prawdziwości danej osoby? jaki cel chcesz osiągnąć? co chcesz wiedzieć? Te pytania należy przemyśleć, w przeciwnym razie można się stać

ludzie ci słuchają innych, narażeni są na popełnienie wielu błędów w ocenach, ponieważ ich wnioski mogą być zafałszowane. Zanim więc staniesz przed kimś, kogo chcesz rozszyfrować, w myślach powiedz sobie „stop”. Daj sobie chwilę na przygotowanie, pomyśl o czymś neutralnym, zwyczajnym, np. o po-

Najważniejszym instrumentem do wykrywania kłamstwa jest zawsze nasza intuicja - obyśmy tylko umieli się nią posługiwać!

paranoikiem, wszędzie obsesyjnie węszącym kłamstwo.

Teraz skoncentruj się. Koncentracja pozwala uniknąć pogubienia się wśród zewnętrznych bodźców i zdać się owocnie na intuicję. Skupienie eliminuje szumy myślowe i oczyszcza umysł, zwłaszcza, gdy będą ograniczone także hałasy zewnętrzne. Osiągnięciu koncentracji pomaga świadome powolne i głębokie oddychanie. Większość ludzi z powodu brzemienia zmartwień, jakie dźwigają, jest całkiem niezdolna do koncentracji i skupienia uwagi, a tym samym do zachowania trzeźwości umysłu. Kiedy więc

godzie. Zrób wdych ustami - przez 2 sekundy, zatrzymaj oddech na 2 sekundy, zaś robiąc wydech wyobraź sobie, że odrzucasz wszystkie myśli, pozytywne i negatywne, jakie masz na temat twego rozmówcy. W ten sposób będziesz miał większe szanse na to, by ujrzeć go takim, jaki jest, a nie takim, za jakiego go bierzesz. Nie przerywając oddychania, zacznij zbierać informacje wizualne. Jeśli ci się uda, oddychaj w ten sposób przez cały czas rozmowy. Jeśli nie, koncentruj się tylko na tym, co widzisz: postawie twego rozmówcy, ułożeniu jego ciała, ramion, rąk i twarzy. Pamiętaj, by obserwować całe ciało, a nie koncentrować się tylko na jednej jego części. Uważnie słuchaj tego, co do ciebie mówi. Zwróć uwagę na ton jego głosu.

Wszystko to dokonuje się w ciągu 30 sekund. W ten sposób przechodzisz przez mur pozorów drugiego człowieka. Teraz zapytaj siebie, co odczuwasz wobec danej osoby. Czy

W nieprzyjaznych warunkach, w hałaśliwym otoczeniu wszyscy jesteśmy podenerwowani i trudno wtedy odróżnić nerwowość od nieuczciwości.

w jej obecności czujesz się swobodnie? Czy może cię krępuje, bo jej niewerbalny język zaprzecza wypowiedzianym przez nią słowem. Być może nie kłamie, ale bez wątplenia nie jest otwarta. Następnie weź pod uwagę okoliczności rozmowy. W nieprzyjaznych warunkach, w hałaśliwym otoczeniu wszyscy jesteśmy podenerwowani i trudno wtedy odróżnić nerwowość od nieuczciwości. Mówiąc o okolicznościach rozmowy mam też na myśli i mowę ciała. Gdy ktoś przykrywa usta dłonią odpowiadając na jakieś pytanie, to może być oznaką ukrywania kłamstwa. Ale ktoś może wykonać taki ruch wtedy, gdy się waha i zastanawia nad wyborem jednej z dwu odpowiedzi. Albo gdy ktoś krzyżuje ramiona: może to robić, ponieważ się gniewa, ponieważ się broni, jest zdenerwowany lub jest mu zimno. To wyjaśni kontekst – jeśli w pokoju jest zimno, to sprawa jest oczywista.

Teraz, kiedy już wiesz na co zwracać uwagę aby uniknąć pomyłek i nie oskarżać niesłusznie kogoś o kłamstwo, poznaj 7 zasad, o których wspominałem na początku. Oto one:

1) Stałość

Żaden gest sam w sobie nie pozwala stwierdzić, czy ktoś kłamie. Dlatego nie można wykryć kłamstwa, nie poznawszy uprzednio normalnego zachowania danej osoby. Każdy z nas ma własny repertuar słów i gestów - niektórzy gestykują przez cały czas rozmowy, jest to ich cechą niezmienną, inni są bardzo powściągliwi. Brak lub nadmiar gestykulacji będzie miał znaczenie, gdy będzie odbiegał od normalnego zachowania danej osoby.

Stałość jest miernikiem, dzięki któremu można określić, co wykracza poza normalne zachowanie. Kiedy kłamiemy, zachowujemy się inaczej niż wtedy, kiedy mówimy prawdę. Różnice mogą być tak subtelne, że ktoś obcy ledwie je zauważy. Ale ten, kto zna nasze normalne zachowanie i obserwuje nas uważnie, spostrzeże, że coś jest nie w porządku. Oto powód, dla którego dziecku tak trudno okłamać matkę. Zna ona tak dobrze sposób

jego wyrażania i zachowania, że każda zmiana wzbudza jej podejrzenie. Aby poznać stały sposób zachowania danej osoby, trzeba ją obserwować. Trzeba pozwolić jej mówić o tym, co ją interesuje i przyjrzeć się, w jaki sposób wyraża emocje. Z czasem uda się wychwycić jej charakterystyczne cechy.

2) Zmiany

Kiedy już raz określisz stałe cechy osoby, z którą rozmawiasz, zwróć uwagę na to, co się czasem zmienia. Czy pojawia się u niej jakaś nowa cecha? Czy nagle przestaje się zachowywać tak jak zazwyczaj? Np. osoba oszczędna w słowach, odpowiadając na jedno z pytań, może stać się bardzo rozmowna; czy ktoś, kto bez przerwy gestykuje może nagle zupełnie tego zaprzestać. Zazwyczaj zmiany te bywają istotne. Ważne jest w tym momencie rozpoznanie

nia naszego rozmówcy i natychmiast rozszyfrować to, co widzimy. Nie jest to łatwe, ale można dojść do wprawy dzięki cierpliwości i praktykowaniu wyżej wspomnianego ćwiczenia.

3) Zespoły zachowań

Ludzka mowa jest złożoną interakcją zachowań werbalnych i niewerbalnych, z których każde zachowanie stanowi odpowiedź na bodźce wewnętrzne i zewnętrzne – a więc najpierw na myśli i uczucia, a następnie na pytania i reakcje na nie. Dlatego zamiast koncentrować się na jakimś jednym wyjątkowym zachowaniu, takim jak np. unikanie spojrzeń, trzeba starać się pogrupować pewne zachowania. Każdy człowiek ma bowiem jakiś repertuar zachowań zależnych od tego, czy jest spokojny czy zestresowany, czy mówi prawdę czy kłamie. Stąd żaden jeden określony gest nie charakteryzuje

słów, które poprzedziły te zmiany. Ciało bowiem potrzebuje 3-5 sekund zanim zareaguje na bodziec, jakim jest pytanie czy uwaga. Zmiana zachowania zaś stanowi reakcję na to, co zostało powiedziane. Dlatego tak ważne jest całkowite skupienie się na wypowiedziach, bo tylko wtedy możemy zauważyć, jaki to „niewygodny temat” spowodował zmianę zachowa-

nia. To by było zbyt proste. Zresztą oznaki, które zdradzają kłamstwo u jednej osoby, u innej mogą się nigdy nie pojawić. Dlatego należy unikać pułapki polegającej na stawianiu diagnozy o prawdziwości na podstawie pojedynczych tylko zachowań. W ludzkim zachowaniu nie ma bowiem nic całkiem pewnego. Niezmiernie ważną rzeczą jest za-

uważać zespoły zachowań. Kluczem do tego jest zidentyfikowanie wielu cech, podobnie ukierunkowanych. Dopiero wtedy można - ze znikomą możliwością pomyłki - stwierdzić, że jest się na dobrej drodze. Najczęstszym na tym etapie błędem jest zaprzestanie gromadzenia informacji w przekonaniu, że się już zidentyfikowało dostatecznie dużo.

4) Powtarzalność w czasie

Ważnym miernikiem oszustwa lub kłamstwa jest powtarzalność re-

akcji w określonych sytuacjach; gdy całe zespoły zachowań są powtarzalne i pojawiają się za każdym razem, gdy poruszany jest drażliwy temat. Ta powtarzalność upewnia nas, że te reakcje nie są przypadkowe. Te same zmiany nie muszą zachodzić u danej osoby w sposób regularny. Wystarczy, aby dokonywały się za każdym razem, gdy wracamy w rozmowie do tematu, co do którego podejrzewamy osobę o kłamstwo i aby pojawiały się zespołowo. Np. ożywienie, odwróce-

nie spojrzenia i drapanie się po nosie. Jeśli zmiany te zachodzą powtórnie i zespołowo, albo jeśli pojawi się inny zespół zachowań, istnieje duże prawdopodobieństwo, że dana osoba nas okłamuje. Nie oskarżajmy jej jednak! Wstrzymajmy się jeszcze trochę.

5) Uprzedzenia

Jeśli chcemy dokładnie i skutecznie wykorzystać techniki wykrywania kłamstw, musimy zachować trzeźwe spojrzenie, bowiem obserwacje, jakie poczynimy na podstawie własnych założeń i uprzedzeń, nie będą ani pewne, ani miarodajne. Kiedy uprzedzenia każą nam sądzić, że ktoś kłamie, będziemy zauważać jedynie te gesty, które to potwierdzą. Psychologia nazywa to „słuchaniem selektywnym”. Ten też rodzaj słuchania tłumaczy, dlaczego tak trudno zmienić nasze poglądy i zachowania, przekonania polityczne i system wartości. Odrzucamy to, co jest sprzeczne z naszymi poglądami i absolutnie niewzruszeni obstajemy przy swoim zdaniu. A nie ma nic gorszego, niż być niesłusznie oskarżonym. Dlatego nie czynmy nikomu tego, co nam niemiłe.

6) Wywieranie nacisku

Kiedy z kimś rozmawiamy, stanowimy dla tej osoby pewien bodziec.

OPRAWY TWARDE

DRUKI OKOLICZNOŚCIOWE

OPRAWA TWARDA

SYMBOL - 70
2 x A4, imitacja skóry,
złote napisy
cena: 7,50 zł

WKŁADKA NA 25-LECIE

SYMBOL - 47
A4, papier kredowy,
pełny kolor
cena 2,50 zł

ZESTAW OKOLICZNOŚCIOWY

oprawa twarda, wkładka okolicznościowa,
zaproszenie

CENA 9,50 ZŁ

ZAPROSZENIE

SYMBOL - 50
2 x A6,
papier kredowy,
pełny kolor
cena: 2,00 zł

Zamówienia: PTH „Technika” sp. z o.o., 44-102 Gliwice, ul. Toszecka 2, tel. (032) 231-97-03 w. 33 lub 41, faks (032) 232-71-31

Dlatego niektóre nasze zachowania i reakcje mogą rzutować na jej zachowanie. Ważne jest zatem, by być sobie świadomym i nauczyć się znać siebie na tyle, aby wiedzieć w jakim stopniu oddziałujemy na innych. Nie zapominajmy o tym; sposób, w jaki postępujemy, odbija się na obserwowanej przez nas sytuacji. Zastanówmy się, czy nasz rozmówca reaguje

wania kłamstw to podstawa, aby zrozumieć i przewidzieć ludzkie zachowania. Ale żeby tak było, musimy wykazać się bystrością umysłu. Należy pamiętać, że emocjonalne zaangażowanie, strach, poczucie pustki i postawa obronna szkodzą rozszyfrowaniu drugiego człowieka, bo zakłócają bystrość umysłu. Zanim więc podejmiemy decyzję – z wyjątkowo

wyselekcjonuje tę jedną potrzebną w danej chwili. Intuicja często opiera się na porównywaniu nowych i starych informacji oraz na zwracaniu uwagi na sposób postępowania, który każe nam coś podejrzewać.

Do intuicji prowadzą i rozwijają ją: ciekawość, skupienie, obserwacja i dedukcja. Kiedy odczuwamy to, co promieniuje od innych, albo gdy nasze ciało daje nam znać o dyskomforcie, rzadko zadajemy sobie pytanie – „dlaczego?”. Jeśli, na dodatek, ten cichy głos, jaki w nas się odzywa, ostrzega, że coś brzmi fałszywie, to na pewno ma rację. Posłuchaj go! Kiedy twoje ciało reaguje instynktownie, nie ignoruj tego. Są bowiem ludzie toksyczni, dla których kłamstwo jest drugą naturą. I twoje ciało to wyczuwa. Stara się ciebie ostrzec, żeby cię obronić. Jest bowiem twoim sprzymierzeńcem, który chce coś zakomunikować, coś podpowiedzieć. Prawdą jest, że ciało nie kłamie, choć zręczne kłamstwa udaje się czasem kłamcy doskonale kontrolować.

Każdy z nas ma swój „wewnętrzny wykrywacz kłamstw”. Wystarczy baczenie przyglądać się innym, znaleźć czas na to, by się zatrzymać, by na nich spojrzeć i wysłuchać ich – bo słowa uczciwej osoby są w harmonii z jej ciałem, twarzą i głosem.

Zakończę stwierdzeniem: – Prawdą jest, że w praktyce czasem kłam-

Kiedy uprzedzenia każą nam sądzić, że ktoś kłamie, będziemy zauważać jedynie te gesty, które to potwierdzają.

na rozmowę, albo na nasze własne zachowanie. Jeśli jesteśmy agresywni, sceptyczni albo pobłażliwi, podejrzewając np., że nasze dziecko nas okłamuje, to pewne jest, że w jego odpowiedzi odbije się zarówno nasza postawa jak i jego emocje, dotyczące poruszanego tematu.

7) Upewnianie się

Przed wyciągnięciem ostatecznych wniosków powinniśmy jeszcze koniecznie przeanalizować dokładnie swoje obserwacje i sprawdzić dane. Fałszywe oskarżenie kogoś z bliskich byłoby fatalnym błędem, nie ma bowiem nic bardziej szkodliwego dla więzi międzyludzkich niż nieuzasadniony brak zaufania do drugiego człowieka i niesłuszne zakwestionowanie jego prawdomówności. Nie zapominajmy, że z a u f a n i e jest niepisanim prawem wszelkich związków uczuciowych i międzyludzkich. Zamiast pochopnie oskarżać kogoś o kłamstwo, upewnijmy się raczej czy zauważyliśmy u niego niespójność, a po rozmowie jak najszybciej zanotujmy uwagi z danej konwersacji. Nigdy jednak nie róbmy tego podczas rozmowy, bo druga osoba może poczuć się urażona. Poza tym, nie można równocześnie obserwować i notować.

Na zakończenie jeszcze kilka informacji. Nasza zdolność wykry-

ciem sytuacji nagłych – musimy koniecznie uzbroić się w cierpliwość. Pamiętajmy, że słuszność naszych decyzji zależy od jakości informacji jakie zbierzemy. Im liczniejsze i pewniejsze będą te informacje, tym słuszniejsze będą nasze decyzje. Pomoże nam w tym również nasza intuicja. Nie ignorujmy jej. Ona jest najlepszym „radarem”. Według powszechnego przekonania intuicja należy do zjawisk paranormalnych. Wielu jednak specjalistów z zakresu komunikacji niewerbalnej twierdzi, że intuicją obdarzeni są wszyscy i mogą się nią posługiwać tak, jak pozostałymi pięcioma zmysłami. Wiele

Nie ma nic bardziej szkodliwego dla więzi międzyludzkich niż nieuzasadniony brak zaufania do drugiego człowieka i niesłuszne zakwestionowanie jego prawdomówności.

osób jednak nie potrafi z niej korzystać. A jest to cudowna właściwość i powinniśmy jej używać jak najczęściej. Codziennie, w sposób mniej lub bardziej świadomy, gromadzimy tysiące informacji. Nasz umysł jest mistrzem w ich klasyfikowaniu i w razie potrzeby, jak komputer,

stwo bardziej sprzyja naszym interesom niż prawda. Smutną prawdą zaś jest, że większość ludzi przedkłada własne iluzje nad rzeczywistość, a kłamstwo nad prawdę. Stąd też prawdą jest, że okłamują oni często samych siebie...

Adam Krawczyk

DZIAŁDOWO

Działdowo to 660-letnie miasto leżące na szlaku grunwaldzkim, w południowo-zachodniej części województwa warmińsko-mazurskiego. Zajmuje obszar 11,47 km² i jest ulokowane w obszarze zalewowym rzeki Wkry, zwanej też Nidą lub Działdówką. Z racji swojego granicznego położenia między Mazowszem a Warmią i Mazurami miasto można uznać za bramę wjazdową do Krainy Wielkich Jezior Mazurskich.

Miasto Działdowo jest siedzibą władz powiatowych, wielu instytucji państwowych, finansowych, ochrony zdrowia, oświatowych i kulturalnych oraz przedsiębiorstw prywatnych.

Urząd Stanu Cywilnego mieści się w jednym z piękniejszych budynków w mieście, którym jest barokowy ratusz z 1796 r. odrestaurowany w roku 1922.

Urząd Stanu Cywilnego obsługuje mieszkańców miasta i gminy Działdowo (w 2005r. prawie 32 000 osób).

W działdowskim Urzędzie Stanu Cywilnego zatrudnione są dwie osoby. Kierownikiem jest Katarzyna Nowocińska, zastępcą Renata Olszewska.

W USC w Działdowie sporządza się rocznie średnio:

- **750 aktów urodzeń,**
- **200 aktów małżeństw,**
- **400 aktów zgonów.**

W archiwum urzędu znajdują się księgi urodzeń, małżeństw i zgonów od 1905 r.

Od stycznia 2005 r. roku akty sporządzane są komputerowo, z wykorzystaniem oprogramowania firmy PTH „TECHNIKA” z Gliwic.

Działdowo

województwo warmińsko-mazurskie

kod terytorialny 2803011

liczba mieszkańców miasta: 21 600
gminy: 10 000

obszar 11,47 km²

Adres USC

Plac Mickiewicza 43

13-200 Działdowo

tel. (0-23) 697 29 00, 697 31 91

faks (0-23) 697 28 72

e-mail: umdzialdowo@netbiz.com.pl

Sala ślubów

Przedsiębiorstwo Techniczno-Handlowe „TECHNIKA” sp. z o.o.

44-102 GLIWICE, ul. Toszecka 2
tel.(32) 231-97-03, faks(32) 232-71-31
www.usc.pl, www.technika.gliwice.pl
e-mail: pth@technika.gliwice.pl

PB_USC KOMPUTEROWY SYSTEM REJESTRACJI STANU CYWILNEGO

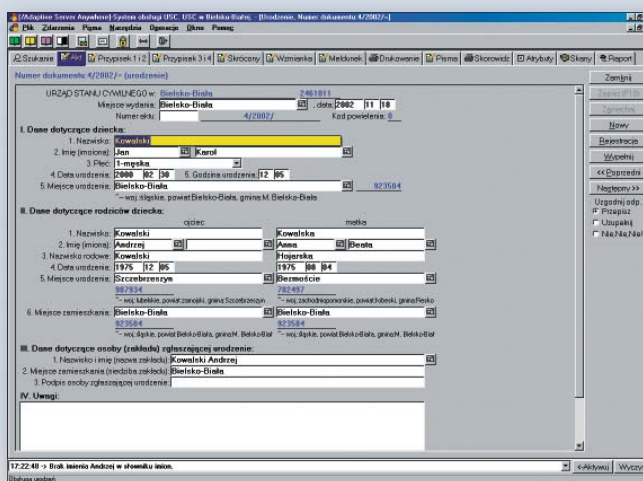
Nowoczesne oprogramowanie. Relacyjne bazy danych (SQL).
Czytelna forma komunikacji. Duża szybkość działania. Intuicyjna obsługa

ZALETY

- Nowoczesność
- Elastyczność
- Skalowalność
- Uniwersalność
- Funkcjonalność
- Intuicyjność
- Zgodność z obowiązującymi przepisami
- Powszechność
- Niezawodność

FUNKCJE

- Rejestracja zdarzeń
- Wydawanie odpisów
- Prosta obsługa wydruków
- Drukowanie aktów na bazie zapewnień
- Wzmianki dodatkowe modyfikujące odpisy skrócone
- Adnotacje
- Przypiski - wzajemne powiązanie
- Wyszukiwanie aktów powiązanych przypiskami
- Wyszukiwanie aktów w komputerowym skorowidzu
- Skanowanie i wprowadzenie archiwalnych aktów do komputerowego skorowidza
- Zaświadczenia o zdolności prawnej
- Redagowanie protokołów, decyzji i innych dokumentów
- Automatyczne adresowanie zawiadomień
- Obsługa BEL - przekazywanie danych, współpraca z programami PESEL
- Obsługa GUS - karty statystyczne małżeństw
- Korespondencja z wykorzystaniem edytorów w Windows
- Adresowanie kopert
- Indeks rzeczowy pism + rejestr wniosków (podań)
- Słowniki podziału terytorialnego z adresami urzędów
- Statystyka zdarzeń
- Dziennik udostępnień
- Raportowanie pracy urzędu stanu cywilnego
- Drukowanie odpisów skróconych na drukach wielojęzycznych

CENY PROMOCYJNE APLIKACJI (NETTO)

WERSJA JEDNOSTANOWISKOWA

Program	PB_USC wer. 6.00	3000	upgrade
Bazy SQL	Oracle, MS SQL	wg cennika producenta	
	Sybase (klient+serwer)	1400	—
	MySQL	open source	
	Nośnik CD z nagr. oprogramowaniem i instrukcją	50,00	
	Instalacja programu	bezpłatna	

WERSJA SIECIOWA (n-stanowiskowa)

Program	PB_USC wer. 6.00	3000+(n-1)*750	1950+(n-1)*450	upgrade
Bazy SQL	Oracle, MS SQL	wg cennika producenta		
	Sybase (klient+serwer)	1400+(n-1)*900	—	
	MySQL	open source		
	Instalacja bazy	Oracle, MS SQL	1000	
	Sybase (klient+serwer)	bezpłatna	—	

Uwaga: Promocja programu trwa od 01.01.2006 r. do 30.06.2006 r.

Program PB_USC przeznaczony jest do pracy wyłącznie z bazami SQL w środowisku graficznym Windows nowszym od wersji 98. Został przygotowany z myślą o współpracy z Ewidencją Ludności i Dowodami Osobistymi. Zakłada współpracę z jeszcze nieistniejącą centralną bazą danych usc.